

Verlag van de vakantie Gemoedelijk Gelderland N2304

"De Rode Beer" in Heerde.

van 23 juni tot 29 juni 2023

vakantiegangers:

Rob

Ron

Rieneke

Erik

Michel

Kamiel

reisbegeleiders

Henk

Diny

André

Vrijdag 23 juni

De vakantie begon nogal chaotisch. Alleen Rob was keurig op tijd. Hij was met een taxi uit Warnsveld gekomen. Omdat we wisten dat hij vandaag jarig was, hadden we de bus voor hem versierd. Het wachten was op Erik, die gebracht zou worden door zijn zus. Maar die kon de weg niet vinden in Schuytgraaf. Met haar werd afgesproken dat zij Erik naar de opstapplaats in Veenendaal zou brengen bij Mac Donald. En dat deed ze. We troffen er ook Kamiel en Rieneke. Kamiel was door zijn begeleider helemaal vanuit België gebracht en Rieneke kwam gewoon uit Amersfoort. Toen waren we compleet, want Michel en Ron zouden rechtstreeks naar Heerde komen. Michel vonden we achter het huis, waar hij al ruim een uur op ons zat te wachten. Hij vond het niet erg, want buiten zitten en roken is het liefste wat hij doet. Ron was door een van zijn vier zonen plus vriendin gebracht. By the way, hij heeft ook nog drie dochters.

Terwijl iedereen zich vergaapte aan de grootte en de luxe van huize de Rode Beer, maakte André als onze coördinator een kamerindeling waarmee ieder het eens was. Kamiel noemde zijn eenpersoonskamer een proper en schoon kamerke, waar hij heel content mee was. Diny en Henk zetten koffie en thee en versierden ook de woonkamer voor Rob. Al gauw zat de hele groep buiten op het terras. Daar waren er twee van, één aan de zijkant en één achter het huis en we gingen steeds zitten waar het het meest koel was. Tot grote verbazing (en ongenoegen) van de leiding rookten vier van de zes vakantiegangers en niet een klein beetje ook. Dat zorgde naast het mooie weer er ook voor dat we bijna altijd buiten waren.

Al gauw was het tijd voor onze eerste maaltijd samen: spaghetti met een heerlijke gehakt-tomatensaus, die thuis klaar gemaakt was door André. Henk kondigde al vast zijn wereldberoemde pannenkoeken aan: zijn geheim is een flesje bier waarvan hij de inhoud door het beslag roert. Rieneke vertelde ons dat ze erg goed is in pannenkoeken bakken. Als het zover is, zal zij Henk assisteren of andersom. Dat wachten we af.

Moe maar voldaan lag ieder de eerste avond al vroeg op bed, maar niet nadat we koffie met Diny's appeltaart hadden gegeten ter ere van Robs verjaardag. Met name Kamiel was heel erg vermoeid, maar hij had dan ook het verst gereisd.

Zaterdag 24 juni

De volgende ochtend was iedereen vroeg op, behalve Michel. Die nam de tijd om zich uitgebreid te scheren en te douchen. Hij doet alles alleen en als hij hulp nodig heeft, zo merkten we, laat hij dat luid en duidelijk weten: met een harde brul. Al met al hebben we lang en gezellig aan het ontbijt gezeten. Er waren zowel gebakken als gekookte eitjes.

Met de koffie trokken we naar buiten om "het roze petten spel" te doen. Dat hield in, dat ieder een pet kreeg met de eigen initialen erop en die moest hij aan de rechter buurman of -vrouw geven, die er een tekeningetje op maakte. Kamiel en Erik deden aanvankelijk niet mee. Kamiel was druk met het roken van een sigaar en Erik wilde alleen maar zonnebaden. Tenslotte begon Kamiel toch te tekenen. Erik deed dat niet. Hij moest voor straf afwassen.

Na de lunch stond het bakkerijmuseum in Hattem op het programma en daarna winkelen voor de liefhebbers.

Het begon met een workshop koekjes bakken voor we naar binnen gingen. Kneden, draaien, slaan, alles kwam erbij te pas.

Als het koekje gevormd was, alleen nog een gezichtje maken met Smarties.

Daarna gingen we het museum binnen. Er hing een prachtige, oude sfeer van vroeger, maar er waren veel drempels te nemen en trappen te bedwingen. Heel soms was er een traplift. Tijdens de rondgang door het museum moesten we letters verzamelen die tezamen een woord vormden. We kwamen niet verder dan drie of vier letters, maar al met al was het een sfeervol museum. Het hoogtepunt kwam aan het eind van de middag toen de bakker een show gaf in en over bakken en alle bezoekers zijn publiek vormden. De man was een echte cabaretier. Hij maakte de kinderen gierend aan het lachen, maar ook de volwassenen genoten enorm van zijn show door zijn flitsende humor..

We eindigden op een terrasje, nadat we onze zelfgebakken koeken hadden opgehaald die inmiddels gebakken waren. Daar aten we ze gelijk op.

Hoewel we best wel moe waren, wilden de meesten toch graag het stadje in om te winkelen. Ron vond het best als hij maar niet mee hoefde. Hij ging in de schaduw ergens op zijn rollator zitten. Rieneke slaagde voor een cadeau voor haar zus en

Michel kocht een leuk T-shirt. Kamiel trakteerde op ijs voor de hele groep bij de Italiaan, omdat Rob gisteren jarig was geweest. Een lief gebaar. We zagen een shanti-koor zingen op het grote plein, die naar het pand ernaast trokken om een bruidspaar toe te zingen: "O, wat is ze mooi!".

Thuisgekomen was iedereen erg moe en het wachten op de patat met een snack erbij duurde erg lang. Dat lag niet aan Diny en/of André die het gingen halen, maar aan personeelsgebrek in de cafetaria.

Zondag 25 juni

Eerst hebben we uitgeslapen. Daarna ging er nogal wat tijd zitten in wassen, scheren, douchen. Er volgde een vorstelijk zondags ontbijt met eitjes, croissants en jus d'orange. Met name Rob geniet van deze eetmomenten met elkaar. We bespreken de situatie van Boris, de hond van Henk. Hij is niet fit en hij heeft een oogontsteking. Hij heeft al een antibioticakuur erop zitten, maar het lijkt helemaal niet te helpen.

Henk is er niet gerust op en hij zoekt een dierenarts op in de buurt waar hij met Boris langs mag komen. André gaat met hen mee. Hij krijgt nieuwe medicijnen.

Daarna gaan we naar het strand. Rieneke en Erik verheugen zich daar het meest op. Allebei hebben ze heel lang niet gezwommen.

Rieneke moet eerst kiezen uit twee bikini's en één badpak dat ze bij zich heeft. Erik heeft dat probleem niet. Rieneke heeft ook een beeldige zonnehoed bij zich, wit met witte kralen erop. We installeren ons met ons gezelschap op het Heerderstrand in de schaduw van bomen. Michel en Kamiel vermaken zich kostelijk door te kijken naar al het vrolijke gebeuren.

Rieneke en Diny verdwijnen achter een boom om zich in badkleding te steken. Het is een lang en oneffen terrein zonder beenspalk en voetje voor voetje gaat Rieneke het lekkere water in. We lopen tot de eerste gele afzetting, maar dan vindt ze het welletjes. Nu is Erik aan de beurt. We leggen nog een keer dezelfde moeilijke route af (ook zonder beenspalk), maar eenmaal bij het water is Erik er zo door en zwemt hij weg. Hij blijkt twee zwemdiploma's te hebben. André is er inmiddels ook bij gekomen en we genieten van het heerlijke zwemwater.

Boris werd aan het begin van deze middag nog aangevallen door een wilde kat en in zijn poging om kat en hond te scheiden, raakte Henk gewond: grote schrammen op zijn onderbenen. Hij verdroeg de pijn als een man, zelfs toen we de krabben met antiseptisch middel schoonmaakten.

Later verplaatsen we ons naar een terras, waar onze vakantiegangers zich tegoed doen aan een dikke sorbet. Henk en André gaan voor kroketten en bitterballen. Diny drinkt ijsthee..

Het duurt lang voor we van de parkeerplaats van het strand af zijn. Er staat een file voor de slagbomen die we moeten passeren. Thuisgekomen gaat dan ook bijna iedereen plat. Henk en André liggen in de huiskamer op de bank te slapen.

Diny gaat even op bed liggen om een boek te lezen, maar wordt twee uur later wakker. Wie niet slaapt, rookt.

Om 19.00 uur zijn we allemaal weer paraat omdat er een feestmaaltijd is aangericht. We kunnen kiezen uit twee mooi aangeklede koude schotels: runder- of huzaren-salade. We sluiten af met een lekker toetje. We ontdekken hoe dol Erik is op eten.

's Avonds komt de Rummikub op tafel en Rob, Michel en Diny spelen een aantal potjes, waarbij Henk altijd bereid is om ongevraagd advies te geven. Het is een gezellige avond of zoals Erik placht te zeggen: "Pas na 22.00 uur wordt het gezellig".

Maandag 26 juni

We hebben gezamenlijk besloten om pas na ontbijt, koffie en lunch op pad te gaan, want de vermoeidheid slaat al wel toe. Kamiel was op een avond zelfs zo moe dat hij met zijn beenprothese nog aan in slaap viel. Hij ging even rusten na het avondeten en sliep tot half negen. Toen maakte de leiding hem wakker. Dat was maar goed ook, want hij moest plassen en hij had erge dorst. Maar na twee glazen cola en sinas light stond hij weer op en snelde hij naar zijn bed. We besloten hem niet wakker meer te maken. Dat was achteraf niet zo'n wijze beslissing, want de volgende dag was de stomp rood, pijnlijk en gezwollen. Daarom gingen we met een klein groepje Hattem in: Rob, Michel, Kamiel, Henk en Diny. Er moesten nog kaarten voor Erik gekocht worden en Michel en Rob waren door hun rookwaren heen. Terwijl we de laatste twee op een terras parkeerden, gingen Henk en Diny met Kamiel naar de apotheek. Daar werden we voorzien van een prima zalf, want na anderhalve dag paste de prothese weer.

Bij thuiskomst gingen André en Diny boodschappen halen en daarna hebben we voor de eerste keer buiten geluncht.

Op naar het koeien knuffelen!

We gingen naar boerderij De Weide Hoeve in Uddel. We werden ontvangen door boerin Janny en boer Richard en twee enorm grote honden, die Sam en Russell hetten.

We kregen wat te drinken en natuurlijk moest er weer gerookt worden, maar

toen konden we dan ook echt beginnen aan een rondtoer over de boerderij.

We zagen pauwen, kangoeroes, kippen en hanen. Zelfs een liefdeskoppeltje dat onafscheidelijk was. Paarden en pony's en kalfjes in alle soorten en maten. Kamiel bleek een paardenman te zijn. Hij zag dat een paard gewond was aan zijn staart.

Bij de sierkippen aangekomen kreeg wie maar wilde een prachtige kip aangereikt om vast te houden. En toen was het tijd voor de deel. We zagen dat de 24 koeien binnengeropen werden door de boerin en de deel opkwamen. De meeste dames - de een met nog een mooiere naam dan de andere - liepen vanzelf naar hun plaats. Anderen moesten gemaand of een beetje geduwd worden. Ze werden vastgezet en kregen daarna voer. Daarna begon het melken met de melkmachine. We kregen te zien hoe de melk naar een melkkamer geleid werd waar een reusachtige container stond waarin alle melk verzameld werd. Om de drie dagen komt de Campina de melk ophalen. We kregen allemaal een ijskoud glas melk en we konden boerderijsokken kopen voor een tientje. Daarna begon het moment suprême: Rieneke durfde als eerste een koe te knuffelen, daarna Eric die geheel zelfstandig achter de koeienstaarten langsliep op weg naar de koe. Ook André vatte de koe bij de horens.

Dit hele proces werd met aandacht gevolgd door Ron, die altijd graag wat op de achtergrond blijft, maar wel degelijk geniet van het hele gebeuren, zittend op zijn rollator. Vooral van de interactie tussen de reisbegeleiders kan hij erg genieten en hij doet er ook graag aan mee. Hij observeert zijn medevakantiegangers graag en kan ook onbedaarlijk met en om hen lachen. Hij is een heel gezellige vent om erbij te hebben.

Rob is ook een type die heel rustig is en die je niet veel hoort. Hij is heel graag buiten met zijn sigaretje en daar geniet hij van alles wat om hem heen te zien is. Hij is lang en dun en heeft het vaak koud. Hij kwam aan met de winterjas nog aan in verband met de frissen ochtenden. Hij weet veel over veel dingen en hij heeft een breed interessegebied. Diny kreeg hem zover, dat hij zijn baard en snor soigneerde en dat stond hem heel erg goed.

's Avonds gaan we voor een tweede keer uit eten. Er wordt gesmuld van shoarma, schnitzel Stroganoff, stoofpotjes, boerenschnitzels en kip. Een heel geslaagd diner.

dinsdag 27 juni

Het was wederom een prachtige dag. Alleen jammer dat André steeds van alles verloor. In het Dolfinarium in Hardewijk verloor hij eerst zijn telefoon. Die bleek later onder zijn stoel te liggen. Daarna liet hij zijn tas staan, toen we op een terras in Hardewijk zaten. Dat was nog niet zo'n erge ramp, maar daar zat wel het flesje rosé van Rieneke in.

In het Dolfinarium bezochten we als eerste de dolfijnenshow. De mensen in de rolstoelen werden met spatschermen afgedekt, maar dat bleek later niet nodig geweest te zijn. De dolfijnen hielden het netjes. Ze sprongen en tuimelden dat het een lieve lust was. Zij die kunnen tuimelen, heten tuimelaars. Daar waren er elf van. De meeste mensen (Kamiel, Erik) hebben er echt van genoten, maar twee mensen wisten dat het vroeger een veel spectaculairdere show was (Henk en Rob). We misten twee keer net een volgende show in het park, maar wat we wel zagen, was nog een dolfijnenshow buiten en een onderwatershow. Ron ging wildplassen, omdat hij niet zo gauw een toilet zag, maar werd niet betrap, behalve dan door de leiding. Hij deed het wel discreet. Rob was als eerste moe: hij wilde veel liever in Hardewijk op een terrasje zitten dan nog verder door het park slenteren. "Ja!" riep de volgende "en een broodje paling eten". Toen was ook André niet meer te houden en gingen we het park uit richting terras. We aten er kibbeling en broodjes paling en we dronken er wat. Henk zette de bus zo dichtbij mogelijk, zodat we zo gemakkelijk mogelijk thuiskwamen. En André vergat dus zijn rugtas.

Na de middagrust begonnen Henk en Rieneke met pannenkoeken bakken. ze waren overheerlijk en ze werden dan ook in grote getale gegeten. Met stroop, met poedersuiker, met spek, met kaas, met appelmoes, met slagroom.

Je kunt het zo gek niet bedenken. Rieneke was met haar ene beschikbare arm even behendig als Henk. We sloten af met een toetje. Yoghurt is als toetje aan deze groep niet besteed. Vla, dat is het favoriete melkproduct.

woensdag 28 juni

Omdat deze dag nog niet was ingevuld, had de groep besloten dat we naar (de tuinen van) paleis het Loo zouden gaan.

Daar werden we allerhartelijkst ontvangen, maar het werd niet zo 'n groot succes. Het paleis is weliswaar wel rolstoel-toegankelijk, maar niet rolstoelvriendelijk. Eerst was het zoeken naar een rookpaal, want na een busrit is de behoefte aan nicotine groot. We lieten daarom de stallen links liggen. Toen volgde een zeer lange oprijlaan. Als Ron die met zijn rollator af had moeten lopen, was hij al moe geweest. André regelde een rijdend vervoermiddel.

Henk reed op en neer naar Hardewijk om André's tas te halen en zou zich later bij de groep voegen. Eenmaal in het paleis aangekomen, bleken er om de haverklap obstakels van paleistrappen te zijn.

En elke keer kon maar één mens in rolstoel in de lift en het was nogal druk: er was zelfs filevorming voor de lift. We zagen één zaal met voorouders van koning Willem-Alexander en een film over de opkomst van de Oranjes, toen Michel een toilet nodig had. Op de verdieping was geen toilet, dus we moesten dezelfde weg terug. Dat gebeurde nog eens toen Rieneke moest plassen. De groep moest ook toen weer wachten. Michel, die een Amsterdammer van geboorte is, evenals Ron, Rieneke en André, gooide als eerste de handdoek in de ring. Hij verdomde het langer: Hij wilde naar buiten voor koffie en een peuk. Hij was kwaad. Gelukkig voegde Henk zich op dat moment bij de groep en werden we via de personeelsgangen en -liften naar buiten geleid.

Op het terras knapte iedereen op. Bij wijze van grote uitzondering mocht er gerookt worden, er kwam koffie en cappuccino en Diny trakteerde op gebak. Niemand was nog te porren voor bezichtiging van de tuinen, dus maakten Diny en André een snelle wandeling. In de bus begonnen de grappen al die 's avonds nog doorgingen: In paleis het Loo hebben we alleen de binnenkant van liften bewonderd!

Na een fijne siesta gingen we uit eten in Wijhe bij een Italiaan. We gingen met de bus over een veer. Het eten was erg goed maar veel te veel. Het voorgerechtje was veel te groot evenals het hoofdgerecht en niemand wilde meer een nagerecht, dat toch echt bij het afgesproken arrangement hoorde.

Wat heel vervelend voor Michel was, dat het toilet ongeschikt was voor rolstoelen, terwijl hij hoge nood had. André is met hem door de winkelstraat van Wijhe gesjeesd en ze slaagden uiteindelijk bij de cafetaria. En toen was ook de laatste avond voorbij.

Thuisgekomen deden we buiten nog wel een rondje waarbij ieder mocht zeggen hoe hij of zij de ander ervaren had. Diny heeft dat daarna op de vakantieherinnering 2023 geschreven.

Vrijdag 29 juni

Bedden afhaken, koffers inpakken, daarna samen nog één keer rustig ontbijten. Dat was de afspraak en zo deden we het ook. Erik zou als eerste afgehaald worden, maar er ging iets mis. Broer Marcel liet ons wachten, want hij had 15.00 uur begrepen. Ook de taxi van Michel kwam niet opdagen. Alleen bij Ron ging het zoals het hoorde. Klokslag 10 uur was zijn zoon plus vriendin er weer.

Iedereen ging dus weer in de bus. Erik zou zijn broer treffen bij de Cantharel in Apeldoorn. Daar namen we afscheid van hem. In Veenendaal werd Kamiel keurig opgehaald door zijn begeleider, maar de taxi van Rieneke was al vertrokken. We moesten haar bij Mac Donald achterlaten, wat we alle drie heel vervelend vonden.

Henk had grote zorgen om Boris en wilde zo snel mogelijk naar de dierenarts. We hebben hem naar zijn huis in Wageningen gebracht. André reed de bus verder naar Tendens in Arnhem, waar ze gelukkig de taxibusjes van Rob en Michel hadden kunnen vasthouden. We namen hartelijk afscheid van hen.

En toen waren alleen André en Diny nog over. Razendsnel maakten ze de bus leeg en vertrokken ook zij. André moest naar Amsterdam en Diny naar een bruiloft in Doetinchem.

Wat beslist nog vermeld moet worden: we waren niet echt een groep die veel zong, maar drie liederen sprongen eruit:

Michelle, my belle van de Beatles (om de uitspraak van Michels naam te onthouden)

Lang zal hij leven (eerst voor Rob en op het eind voor Kamiel die gauw jarig is)

Wij zijn vrolijke vrienden, vrolijke vrienden, dat zijn wij (een lied dat Kamiel ons leerde)

